

[Ministeren for Handel, Industri og Søfart.]

Intet er mere urigtigt! Der er ikke et eneste Land, som ikke har Restriktioner. De kan have en anden Karakter, udøves under en anden Form end herhjemme, men som jeg sagde i det andet høje Ting, tror jeg, at de erhvervsdrivende, som skal afsætte deres Produktion til Udlandet, til fulde har erfaret, i hvilken Grad Landene rundt omkring søger at begrænse deres Import, de store Vanskeligheder, der er for at afsætte Produktionen, og jeg vil have Lov til at tro, at det ærede 12te. tingvalgte Medlem heller ikke er ukendt med disse Vanskeligheder, Vanskeligheder, der er mindst lige saa store i andre Lande som i Danmark.

Det ærede Medlem udtalte dernæst, at Regeringen ikke har Forstand paa de Ting, den har med at gøre. En saadan Udtalelse vil jo altid være Udtryk for et subjektivt Skøn, men jeg maa tilstaa, at hvis den Tale, det ærede Medlem holdt, skulde give Udtryk for en forstandig Indstilling over for Problemerne i Øjeblikket, vil jeg ikke just kunne give det ærede Medlem Medhold. Blandt andet vil jeg gerne meget bestemt protestere imod det ærede Medlems Udtalelse om, at det ikke er nødvendigt daglig at synge den Sang, at vi ingen Penge har. Denne Udtalelse maa formentlig betyde, at man skal sige til Befolkningen, at vi har Penge nok, at det i Virkeligheden kun er Regeringen, der lægger sig i Vejen for Erhvervenes frie Udfoldelse, at det er en Tendens, vel næsten en sadistisk Tilbøjelighed til at pine og plage de erhvervsdrivende. Heroverfor vil jeg gerne betone, at jeg tror, det er nødvendigt, at vi nu for Alvor gør Befolkningen klart, at vi er inde i en Situation med store Vanskeligheder, men desværre maaske kun ved Begyndelsen til endnu større Vanskeligheder, og at det vil være rigtigt, som jeg sagde i det andet høje Ting, at forsøge paa at faa den danske Befolkning til at opgive den Sorgløshed, som desværre i Øjeblikket præger den i meget stor Udstrækning. Det forekommer mig, at enhver ansvarlig Samfundsborger og ikke mindst Medlemmer af den høje Rigsdag burde være med til — uden derfor ligefrem at prædike den graa Pessimisme — at sige til Befolkningen, at overdreven Optimisme heller ikke er paa sin Plads for Tiden.

Den ærede Ordfører for Venstre (Villemoes) kunde ikke se, at der skete noget ved, at man gav ham eller hans Nabo Ret til Import af Benzin. Hvad skete der ved det? Det var der da ikke nogen Grund til at lægge sig i Vejen for. Ja, hvis der nu skete det, at vi for at importere saadan Benzin

blev vanskeligere stillet med Hensyn til at skaffe den Valuta, vi skal bruge til Indkøb af Korn og Foderstoffer, kunde det alligevel godt være, det vilde være bedst, om hverken det ærede Medlem eller hans Nabo fik Bevilling til Indførsel af Benzin.

Den ærede Ordfører for de Konservative (Lange) undrede sig over, at der ikke var en eneste reel Ændring i Forslaget. Dette er vel ikke saa unaturligt. Valutaloven har nu gennem Aarene været til en lang Række Revisioner og er — undskyld, jeg siger det, selv om det maaske skurrer i visse Øren — afpasset paa en saadan Maade efter Udviklingen, at den vel, saa længe vi skal opretholde dette Apparat og denne Importregulering, ikke kan gøres stort anderledes, end den er.

Den ærede Ordfører for de Konservative var inde paa Valutalovens Formaal, bl. a. paa det valutariske, og vilde bevise, at i Virkeligheden havde Valutaloven ikke her haft nogen Betydning, vel snarere en Betydning i Retning af at modarbejde den valutariske Interesse; jeg ser nu, at jeg har opfattet det ærede Medlem rigtigt, idet han nikker herop. Men deri kan jeg ikke give det ærede Medlem Ret. Det blev nævnt, at i de første Aar, Valutalovgivningens bestod, skete der ingen Stigning i Valutabeholdningen; en saadan Stigning fremkom i Virkeligheden først, sagde det ærede Medlem, da vi overførte de mange Varer til Friliste. Nu vil jeg for det første sige, at der skete alligevel en meget jævn og dog ikke helt ubetydelig Stigning i Valutabeholdningen. Men Spørgsmaalet er jo: Hvad var der sket, hvis ikke vi havde faaet Valutaloven? Hvor var vi saa havnet? Havde vi saa i det hele taget kunnet holde vor Krone, og havde det været muligt at bevare den Import, der skulde finde Sted, og sikre den Eksport, som var en Forudsætning for hele vort Erhvervslivs Trivsel? Dertil kommer, at det var slet ikke Varenes Overførsel til Friliste, der medførte en Forøgelse af Valutabeholdningen. Nej, det var omvendt. Da Skibsfarten havde haft en relativt god Konjunktur og havde indtjent en hel Del Penge, som var yderst velkomne, da disse Penge kom ind i Kassen og Valutabeholdningen saaledes forøgedes, da først var det, at vi overførte de flest mulige Varer til Frilisten, og dermed beviste vi, at det ikke blot var Mundsvejr, naar vi stadig har høvdet, og jeg i Særdeleshed, at vi ikke ønsker at lægge mere snærende Baand paa Erhvervene end højst nødvendigt.

Den ærede Ordfører for de Konservative undrede sig ogsaa over Opfordringen til